

Ravenhorst Renswoude op de bres voor kind in Suriname

Door Simone Beijer

RENSWOUDE – Henk van Ravenhorst van aannemersbedrijf Ravenhorst Renswoude B.V. en zijn vriend Bert Verhoek, zijn begin november met nog 3 vrienden naar Suriname geweest. Niet op vakantie, maar zij hebben daar hun handen uit de mouwen gestoken. In een week tijd hebben ze daar een weg van 800 meter lang en 5 meter breed, verhard. Deze weg leidt rechtstreeks naar kindertehuis Bethel, waar alle vijf de heren nu een bijzondere band mee hebben.

Het plan om naar Suriname te gaan kwam van Bert Verhoek. Deze Veenendaler heeft dit jaar, samen met zijn vrouw en hun 2 biologische kinderen, zijn driejarige zoon Rivano opgehaald uit Suriname. Tijdens deze adoptieperiode zag Bert veel van het land. Hij en zijn vrouw Daniëlle hebben altijd al iets willen doen voor een kindertehuis en zijn daarom samen met hun contactpersoon een kindertehuis wezen bezoeken. “Wat gelijk opviel was dat de weg vol kuilen en gaten zat en dat er in de regentijd haast niet overheen te komen was”, aldus Bert Verhoek. “Ook het tehuis zelf had onderhoud nodig, maar dat is met alles zo in Suriname. Het sanitair kan veel beter en de wasmachine is bijna op. Maar vooral de weg was het grootste probleem”. Eenmaal thuis in Nederland begon het plan te ontstaan om daar te gaan helpen en omdat vriend Henk van Ravenhorst natuurlijk dagelijks bezig is met grondwerk, was de stap al snel gezet.

Henk bleek altijd al een bijzondere band te hebben met Suriname en Helmut Haukes, een oud werknemer van hem woont in Suriname en heeft daar een eigen aannemingsbedrijf.

Henk vertelt: “Bert kwam met dit plan en als je dan alle toevalligheden bij elkaar optelt is het duidelijk dat je daar gewoon heen moet”. Bij het woord toevalligheden kijken de vrienden elkaar even aan. Ze zijn beiden christen en geloven dat dit allemaal niet toevallig is, maar dat God dit zo heeft gestuurd.

“We zijn gaan kijken wat de kosten zouden zijn. Bestrating of asfalt zou zo’n 76.000 euro gaan kosten, maar lateriet, een mengsel van rode klei met erts, was stukken goedkoper. Dus kozen we daarvoor.”.

Ze begonnen met het werven van fondsen en uiteraard mensen, die mee wilden.

Berrie Klein, Jasper van de Pol en Luuk Janssen, besloten mee te gaan.

“Er zijn heel veel mensen, die ons hebben gesteund, zowel financieel, met gebruiksvoorwerpen of met geestelijke steun. Wij zijn al deze mensen bijzonder dankbaar, want ook door hen was het mogelijk om onze plannen uit te voeren”, aldus Henk.

Er werden afspraken gemaakt en ze mochten van Helmut kosteloos gebruik maken van de machines. Het zand om de weg eerst op te vullen kregen ze ook, zo hoefde dus alleen het lateriet te worden betaald. En toen was het tijd om te vertrekken.

Ze arriveerden in het weekend op 5 en 6 november. (twee verschillende vluchten).

Op maandag werd er gekeken wat er zou moeten gebeuren en op dinsdag zijn ze begonnen. Er werden lange dagen gemaakt bij een temperatuur van 37° Celcius.

Doordat het kleine regentijd was, was er haast iedere middag wel een bui, waarna het weer snel droogde en er dus een soort sauna ontstond. Maar dat hield de heren niet tegen en ze klaarden de klus dan ook op vrijdag.

De weg loopt naar kindertehuis Bethel en wordt geleid door Johanna Wikkeling.

De overheid geeft geen subsidie, dus het tehuis moet echt bestaan van donaties.

De kinderen uit het tehuis waren in het begin wat voorzichtig en bang. “Dit kan ook haast niet anders, de meeste kinderen zijn geestelijk of lichamelijk mishandeld en voor hun leven beschadigd en hebben dus geen vertrouwen in mensen,” aldus Bert.

Er zitten twee grote stoere mannen, maar hun gezichten spreken boekdelen.

Toch begonnen de kinderen los te komen en na een paar dagen lieten ze zich allemaal naar school brengen en weer ophalen, achterin de pick-up. Anders moeten ze zo’n 3.5 km lopen om op school te komen.

Via het kinderdagverblijf de Zevenster uit Veenendaal, waren de mannen ook aan wat wipkippen, een glijbaantje en wat zandbakken gekomen. Die waren verscheept voordat ze gingen en in dezelfde week hebben ze het speelgoed gemonteerd.

“Geweldig,” zegt Henk, “Zelfs kinderen van 12 jaar stonden in de rij voor de glijbaan en dan die lach op hun gezicht”. De mannen glunderen zelf ook.

Het landelijke nieuws van Suriname kwam ook even kijken en zo werden ze erg bekend. “Mensen herkenden ons gewoon en zwaaiden of lachten.”

Na nog een kerkdienst bijgewoond te hebben, waar ze naar voren moesten komen en er voor hun werd gebeden en gedankt, dat God hen had gestuurd om te komen helpen, was het voor de mannen ook zeker, dat zij hier naar toe gestuurd waren en er duidelijk nog meer van ze werd verwacht.

In korte tijd ontstond er een band met Suriname en de mensen daar.

Eenmaal terug in Nederland is de stichting “Kind in Suriname” opgericht.

Er zijn plannen om begin volgend jaar terug te gaan om de sanitaire ruimte op te knappen in het tehuis en er liggen plannen om eind volgend jaar slaapzalen te gaan aanbouwen. “Dit zijn de noodlokalen van het Ichthus College, die komen augustus volgend jaar vrij en het plan is om ze dan te verscheppen en in te richten als slaapzalen. Want er kunnen nu geen kinderen meer bij, omdat er geen slaapplekken meer zijn, terwijl de politie geregeld belt om kinderen te plaatsen. En er is niets erger dan nee te zeggen tegen een kind in nood”, aldus Henk.

“De stichting wil in de breedste zin van het woord gaan helpen. Zo willen we eigenlijk ook een opvanghuis voor jonge moeders. Zodat de kinderen dan niet meer voor adoptie worden weggeven, maar er daar op de kinderen kan worden gepast, terwijl de moeders gaan werken of naar school gaan”, vertelt Bert.

Maar dat is voor in de toekomst.

De stichting heeft uiteraard geld nodig om hun doelen te kunnen verwezenlijken. Maar Henk is nu bijvoorbeeld ook bezig met het verzamelen van kinderfietsen. Dan hoeven de kinderen niet meer naar school te lopen. En ook schriften, pennen, potloden, kortom schoolspullen zijn regelmatig nodig.

“Deze spullen zijn uiteraard ook welkom, maar er is nog niet veel opslagruimte. Als er mensen zijn die spullen beschikbaar willen stellen kunnen ze uiteraard altijd even bellen”, aldus Bert. De mannen hopen ook dat er bedrijven zullen zijn, die hen willen steunen, zodat ze de grote projecten kunnen aanpakken, want meer slaapruimte betekent minder kinderen in problemen en dat is toch wel het uiteindelijke doel.

Duidelijk is dat deze mannen, waarvoor echt geldt, grote mond maar klein hartje, een stukje van hun hart hebben liggen bij de kinderen van kindertehuis Bethel in Suriname. Hun geloof in God en hun vaderharten, samen met een sterk karakter, maakt ze uitermate geschikt voor het liefdevolle werk wat ze samen mogen doen.

Wie meer wil weten over de stichting “Kind in Suriname” en de projecten kan altijd contact opnemen met Bert Verhoek, 06.51.368.356, bertverhoek@planet.nl of Henk van Ravenhorst 06.53.489.780, henk@ravenhorst-renswoude.nl. Een eigen website voor de stichting is in aanmaak en binnen afzienbare tijd kan men ook hierop meer informatie vinden. De site heet www.kindinsuriname.nl en mailen kan men dan naar info@kindinsuriname.nl